

[Pia Kjærsgaard]

på nogen måde at sammenligne de vestlige demokratier med de diktatoriske regimer i Østeuropa er det hævet over enhver tvivl, at den fremtidige politik i langt højere grad må basere sig på folkets reelle medindflydelse.

Den 1. januar 1993 træder det indre marked i kraft. Alle Fællesskabets lande har tilsluttet sig dette, og målet med det indre marked er jo at nedbryde handelsbarrierer og toldmure for at sikre bedre kommunikation mellem de europæiske lande, at sætte skub i den økonomiske fremgang og ikke mindst at fremme integrationen i Europa.

Målet for denne integration er dog langtfra det, som man prøver at gennemføre med alle politiske virkemidler i Unionen. Det indre markeds mål er, at de enkelte lande vil blive så tæt forbundne gennem samhandel, at det alt andet lige vil virke som et fælles indre og åbent marked. Formålet med dette åbne, indre marked er at udbygge de oprindelige idealer for EF's oprettelse om fri bevægelighed for arbejdskraft og kapital, nedbrydelse af toldgrænser mellem medlemslandene og fastsættelse af ens toldgrænser over for tredjelande.

Europas forskellige lande har gennem historien udviklet sig til selvstændige nationer med forskellige traditioner for at tilfredsstille de nationale behov og forudsætninger. Sideløbende hermed har de enkelte lande udviklet sig politisk i forskellige retninger, baseret på vidt forskellige traditioner. Englands politik er baseret på en menneskeopfattelse, der tænker på den enkelte, Italien har måttet lade politikken tilpasse sig de enkelte regioners forskellige udvikling, osv. osv. Europa har aldrig nogen sinde været og skal aldrig nogen sinde blive én stat.

Netop derfor vil en overnational stat, der ikke tilgodeser de enkelte landes specielle egenskaber, være en fjende, der kan og vil skabe interne konflikter i Europa. En stabil europæisk union vil ikke kunne eksistere, hvis den påtager sig alt for stor magt, og Maastrichttraktaten er jo en politisk konstruktion, der er opbygget på et grundlag af autoritet og magt, der aldrig er blevet godkendt af de europæiske vælgere.

Samtidig findes der ingen praktiske eksempler på, at en stor og magtfuld union vil kunne eksistere eller være til nogen fordel igennem længere tid. Tilhængerne af det frie marked

kan nu håbe på, at Jacques Delors' plan om at indføre en fælles europæisk regeringsmagt er faldet endegyldigt til jorden. Fremskridtspartiet har som mål at gennemføre det indre marked med de frihandelsidealene, der lå i tanken fra starten, og mulighederne for at skabe reel frihandel i det indre marked er jo ganske betydelige.

Men nu er der altså kommet et lille stykke papir med en række ligegyldigheder, hvor det er lykkedes for SF at placere sig midt i dansk politiks rampelys, og det er selvfølgelig rart, så længe det varer. I dette såkaldte nationale kompromis, der mere minder om et nationalt forræderi mod folkeafstemningen den 2. juni, er det lykkedes for Socialdemokratiet at få købt Socialistisk Folkeparti med nogle små præciseringer af nogle forhold, der i alt væsentligt allerede fremgik af Maastrichtaftalen.

Naturligvis er vi da glade for i Fremskridtspartiet, at det nu bliver præciseret, at Danmark ikke skal være med i et militært samarbejde, at Danmark ikke skal være med i et fast politisamarbejde, at Danmark ikke skal tilslutte sig unionsborgerskabet, og at Danmark ikke skal tilslutte sig ØMU'ens tredje fase. Men disse få hensigtserklæringer fra det nationale kompromis' faddere er imidlertid ikke af afgørende karakter, og derfor er det heller ikke særlig overraskende, at regeringen med statsministeren i spidsen straks affandt sig med forliget. Regeringen har jo netop hele tiden sagt, at forsvarssamarbejdet og ØMU'ens tredje fase slet ikke blev berørt af afstemningen den 2. juni. De sidste to års undtagelser er i bedste fald uden betydning, unionsborgerskabet vil i videst muligt omfang stadig blive gennemført for EF-borgere, der bosætter sig i Danmark. Men det nationale kompromis fratager danskerne de samme rettigheder i udlandet, og det er da noget mærkeligt noget. Og det politimæssige samarbejde fortsætter da naturligvis som hidtil, blot ikke i et egentligt europoliti.

Folketingets flertal har indgået et forlig med et tyndt indhold, der mildt sagt kan betegnes som intetsigende, og det kalder man et nationalt kompromis. I virkeligheden er der jo tale om, at Folketingets flertal har indgået en aftale, som Folketingets flertal så tit gør, men netop i spørgsmålet om en europæisk union har det jo vist sig, at Folketingets flertal ikke repræsenterer flertallet af befolkningen. Endelig